

**№ 111
22 квітня
2018**

**Христос Воскрес!
Воистину Воскрес!**

**Українська
Православна
Церква Св. Анни**

**St. Anne's
Ukrainian Orthodox
Church**

**525 Morrish Road
Scarborough,
Ontario M1C 1G2**

**Church Office
(416) 284-9642**

**Parish Priest:
Rev. Father Volodymyr
Feskiv
(647) 680-0448**

Церковний листочок святої Анни St Anne's Newsletter

Роздуми над християнським способом життя

Якщо запитати у християнина чи вірить він в Ісуса Христа, то очевидно, що він дав би таку відповідь: так, вірю в Нього, переконаний, що Він є єдинородним Сином Божим, який взяв на себе людське тіло, щоб нас спасти, Його науку святе Євангеліє - вважаю правдою єдиною. Так і є, і правильну відповідь дав би кожен християнин так говорячи. Але на цьому ще не кінець. Якщо ми хочемо бути справді добрими християнами, то визнавати свою віру лише на словах недостатньо, ми повинні її підтверджувати усіма своїми думками і ділами, адже каже Христос:

«Не кожен, хто говорить Мені: Господи! Господи! – увійде в Царство Небесне, а той, хто ви–конує волю Отця Мого Небесного» (Мт. 7:21).

Отже, хто є добрим християнином? А добрим християнином є той, хто думає, як Христос, говорить, як Христос і живе, як Христос!

Думка доброго християнина повинна бути співзвучною з думкою Ісуса Христа. А які ж думки мав Спаситель? Чи Він любив світ, його розкіш, і багатство? О, ні! Бо інакше б Він не прийшов на цей світ серед найбільшої убогості і приниження, та не прожив такого подвижницького життя, інакше б Він не сказав перед Своєю смертю: *«Царство Моє не від світу цього»*. Він не гнався за скарбами скороминущими, навпаки завжди говорив тим котрі забували про все і любили багатство:

«Горе вам, багаті, бо ви вже одержали свою втіху. Горе вам, ситі нині, бо будете голодувати. Горе вам, що смієтесь тепер, бо будете плакати і ридати! Горе вам, коли всі люди говоритимуть про вас добре, бо так робили лжепророкам батьки їхні». (Лк. 6.24-26)

Цими словами показав нам Ісус свою думку, своє бачення про все дочасне, світське. І дав нам приклад в якому напрямку ми повинні скеровувати усі свої думки, як вірні Його учні. Ми можемо мати усі статки і багатства цього світу, можемо мати владу і авторитет у суспільстві. Господь не засуджує тих, котрі мають будинки, поля, гроші, слуг, а лише хоче, щоб вони володіли усім тим обачно і належним чином. А як це робити, може хтось запитати? Як належить панам, а не рабам; тобто володіти багатством, а не навпаки, користуватися ним, а не зловживати. Пристрасть до багатства гірша за всяке тиранство: не надає ніякого задоволення, а породжує турботи, заздрість, підступність, ненависть, наклепи й незліченні перешкоди до доброчесності. Зі Святого Письма нам відомо, що перші люди в раю, хоча й не були багачами в сучасному розумінні, та всього мали вдосталь. Багатим був Авраам, Яків. Серед пишноти і слави провів своє життя Давид, а ще більшим достатком втішався його син Соломон - чийому багатству не було меж. Усі вони були вибраними людьми в очах Господніх. А якщо так, значить Ісус Христос, не міг засуджувати ті блага, які сам сотворив і дав людям для полегшення їхнього життя. Він лише показував нам усім, що всі ці речі не повинні бути ціллю нашого життя, до них ми не повинні

прив'язувати свого серця. Ми повинні передовсім ставити за мету нашого життя – славу Бога і спасіння власної душі.

От такі думки повинен мати кожен справжній християнин. Варто кожному замислитись та обдумати, що у нього в серці і які думки його охоплюють. Тоді ми зможемо зрозуміти про що ми думаємо найчастіше? Про що клопочемося найбільше? Чи не про речі дочасні? Чи не намагаємось собі забезпечити вигідне, безхмарне життя, чи не намагаємось здобути добру славу між людьми, стараємось задовільнити свої пристрасті і бажання? І ще багато інших речей є головним предметом нашого життя. А як позбутися поганих звичок, як уникати гріхів, як служити Богові, як прагнути досконалості – про це ми згадуємо мабуть дуже рідко, декілька разів на рік і то у великі свята. На жаль, зараз дуже багато таких людей. Вони називають себе християнами, проте не мають християнського духу.

А про що ж говорив Ісус Христос найчастіше? А говорив Він проте, що прославляло Отця Небесного, а людям слугувало для спасіння. Доказів цього ми маємо дуже багато в святому Євангелії. Там на кожній сторінці знаходимо, як ревно намагався Христос привести людей до пізнання Бога та до спасіння своїх душ. Навіть коли був у товаристві, за столом де ведуться бесіди про речі щоденні, навіть тоді Він звертав увагу присутніх на речі духовні, намагався розбудити в них світло віри і вогонь любові до Господа. Він, то просить самарянку води напитися, щоб привести її до розуміння своїх гріхів та покаєння за них, одночасно показуючи себе Спасителем - Месією, то чудесним способом годує п'ять тисяч людей п'ятьма хлібинами, вказуючи на те, що вони повинні йти за Ним не заради добра дочасного, а задля нагороди вічної. Він через бесіду з багатим юнаком говорить нам, як потрібно жити.

«Якщо ж хочеш увійти в життя вічне, дотримуйся заповідей... не вбивай; не чини перелюбу; не кради; не лжесвідчи; шануй батька й матір; і люби ближнього твого, як самого себе» (Мт. 19. 17-19).

Ось як говорить Ісус, ось те вчення яким Він нас годує.

Головною ціллю, задля якої Христос стався чоловіком було спасіння людей, але другою не менш важливою ціллю Його приходу на цей світ було дати нам усім приклад для наслідування. Він хотів нам показати ту дорогу по якій ми повинні йти, щоб досягнути Царство Небесне.

Що ж за приклад дав нам Спаситель? А Він як найдосконаліше виконав волю Отця Небесного в тому що інших вчив, і сам зробив. Його життя було настільки чистим і безгрішним, що сам Пилат

говорить: «Не знаходжу я в цьому чоловікові провини». Подумаймо тільки про Його покіру, Його вбогість і смирення. Він пан неба і землі приймає на себе тіло раба, живе в скромності, вмирає як розбійник хресною смертю. А яка велика Його любов, Його терпеливість, Його лагідність. Його ведуть на розп'яття, а Він навіть слова не промовить, Він прощає всім від щирого серця і за своїх кривдників молиться на хресті. А яке велике Його милосердя. Він годує голодних, оздоровлює хворих, воскрешає мертвих, прощає гріхи найбільшим грішникам, Він кличе до всіх нас:

«Прийдіть до Мене, всі струджені і обтяжені, і Я заспокою вас» (Мт. 11:28).

Одним словом Ісус Христос є отим одним єдиним найдосконалішим взірцем святості.

Той взірець повинні ми наслідувати, якщо хочемо добрими християнами бути, відрікатися від гріха як найбільшого зла і в чеснотах християнських вправлятися. А чи всі ми так робимо? Чи каємося постійно в своїх гріхах? Чи вправляємося в чеснотах? Чи є добрими християнами на ділі в повсякчасному житті?

Придивімося до себе. Як ревно ми молимося в церкві, з якою увагою слухаємо слово Боже. А що ж робимо поза церквою? Починаємо безперестанно порушувати закон Божий, даємо волю своїм пристрастям, та немов воду п'ємо свої гріхи. Замість покіри і лагідності – повні злоби і ненависті, за дурниці гніваємося цілими днями, а той тижнями і роками. Замість допомоги ближньому думаємо лише про себе, хоч Бог дав нам багато. Замість думки про Царство Небесне, женемося за дочасним багатством.

А тепер загляньмо в наші серця і подумаймо чи подібне наше життя до життя Ісуса Христа. Запитаймо себе: які в мене думки? Чи я завжди, як Христос мав надію на Бога? Чи оминав я зло? Чи завжди я намагався служити Богові? Якими є мої слова? Чи з радістю я говорю про Бога та Його дивні діла? Чи своєю мовою я намагався іншим допомогти, привести їх до Бога, допомогти їм? Чи говорив лише про речі дочасні та грішні? Яким є моє життя? Чи не осквернене злими ділами? Чи вправляюся я в чеснотах? Поставивши собі такі питання, погляньмо на Христа і порівняймо своє життя з Його життям. І якщо воно зовсім не схоже з життям Господа, то задумаймося, що щось не так. Що дорога котру ми обрали напевно є неправильною.

Тому кожній людині слід намагатися для свого спасіння вживати всіх можливих заходів вказаних нам в святому Євангелії Ісусом Христом. Кожен християнин повинен виконувати закон Божий і не пишатися цим, як колись це робив багатий юнак, бо виконати його досконало не можемо без допомоги Божої. З усіх сил ми повинні старатися позбавитися усіх наших пристрастей, особливо тяги до багатства, нерозумного гоніння за ним, а навпаки якщо Бог нам дав більше ніж іншим, то ділімося цим з нашими ближніми. Дивлячись на слабкість наших сил не впадаймо у відчай, але просімо в молитвах до Бога, щоб Він нам допоміг навернутися, очиститися, виправдатися і освятитися. Покладаймо свою надію на Господа і тоді ми дійсно станемо справжніми християнами – достойними учнями Ісуса Христа і

спадкоємцями Царства Небесного.

Священик Олексій Саків

За матеріалами [прес-служби Львівської єпархії](#)

The "Cost" of Evangelism

It would be safe to say that the vast majority of members in our parishes want to see their communities grow. However, many people expect that new members will simply be carbon copies of existing members. We assume that newcomers who join our parishes will share the same vision, the same interests and the same needs as current parishioners. This, however, is not necessarily the case. More often than not, once newcomers have made the personal investment of themselves in the community, they are likely to voice ideas, observations and needs that are not the same as those of long-time members.

Parish growth has a clear "cost": change — change, not in the fundamental doctrines and acts of the Church, but rather in the means through which these beliefs and practices are lived and shared in any given Church, diocese or parish (teaching media, language, programming, etc.). This fact has been affirmed time and again throughout the history of the Church. In the book of Acts, we read about the first "change challenge" faced by the Church. The earliest disciples of Jesus were Jews; however, as the Church grew, an increasing number of Gentiles embraced the Faith. Rather than say, "We don't want those Gentiles in our Church because they're going to change everything," the disciples accepted them and the changes to their identity that came with these new people.

Some people do not want to see new people in their parish because they are afraid of the changes that newcomers will bring. Such people need to consider this: the one thing that is constant in life is change. It is true inviting new people into the community is to also invite change. However, not bringing new people in will also result in changes to the parish: attrition, stagnation and eventual closure

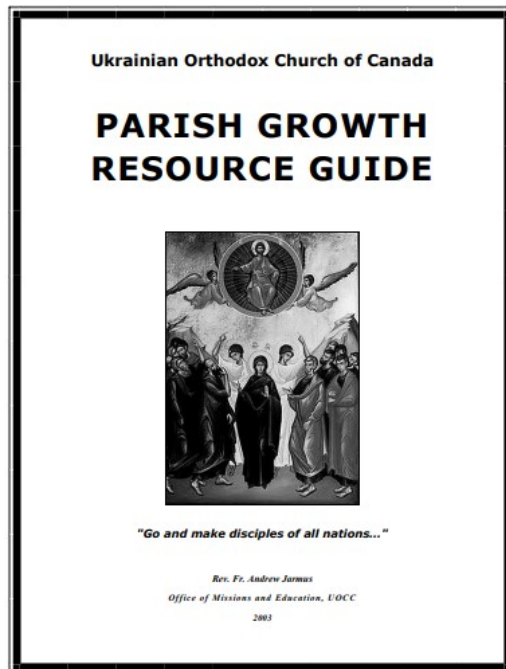
when there are not enough people left to support the community. It is better to accept the inevitability (and necessity) of change and help to manage constructive changes, than it is to resist change and helplessly stand witness as loss and deterioration spin out of control.

Parishes that have accommodated newcomers by accepting necessary changes have – quite unexpectedly – discovered a pleasant surprise. When a congregation reaches out to the needs and ideas of newcomers, the newcomers respond by embracing and supporting the fundamental ideals and principles upon which the parish was founded. Our Lord Jesus Christ teaches us that: *"Whoever desires to save his life will lose it, but whoever loses his life for My sake will save it."* (Luke 9:24 — see also Luke 17:33, Matthew 10:39)

Thus, communities seeking to preserve their "own ways" by becoming isolationistic die off, and those that are willing to make changes to their ways (i.e. those who are willing to "lose their life") for the sake of the Gospel find that their values are embraced by the newcomers and are not lost at all.

In other words, the "cost" of parish growth — change — is actually an investment in the future of the community.

http://uocc.ca/pdf/missions/Missions_Resource_Guide.2003.pdf

General Information

The **Divine Liturgy** is served on Sundays at 10 AM, and on Feast Days at 9:30 AM

Vespers is served at 5:00 P.M. on Saturdays and 6:30 P.M. on the eve of feasts

Confession: You may approach to confess your sins in the Holy Mystery of Repentance before Liturgy on Sundays or Feast Days (between 9:00 - 9:30 AM), as well as before or after Vespers the evening before Liturgy. You may also arrange to confess your sins on any other day by appointment with the parish priest.

Holy Communion: Orthodox Christians are encouraged to receive Holy Communion as often as possible (as a general rule no less than once every 4–6 weeks), after having prepared themselves by fulfilling the prayer rule, fasting, and confession. For additional information about receiving Communion ask your parish priest.

Prayers “For Health” and “For Repose”: You can always request of the church prayers for the living (for health and salvation) or for the repose of the departed by writing down their names on the lists available at the candle stand and passing this list up to the Altar before Liturgy for commemoration at the Proskomidia and during the Liturgy.

Special Services: In time of special needs you can always request special services, such as: Service of Thanksgiving; Requiem/Panakhida for the departed; Blessings; Baptism; Wedding; Funeral; and other services by appointment with your parish priest. For additional information regarding Special Church Services and what they are for, please contact your parish priest.

If you wish so, you can always make a **donation** for **Church Communion Wine** or for **Olive Oil for our church lamps** in memory of your relatives that fall asleep in the Lord (their names will be commemorated during church services then) ask parish priest for additional information. May the blessing of the Lord be upon You to do so.

Загальна Інформація

Свята Літургія – що-неділі о год. 10 рано, і по святах о год. 9:30 рано.

Вечірня – щосуботи о год 5:00 ввеч., і напередодні великих свят о год. 6:30 ввеч.

Сповідь: Ісповідувати свої гріхи можна в Таїнстві Покаяння кожної неділі, чи свята перед Літургією (від 9:00 до 9:30 зранку), або перед чи після Вечірньої Служби напередодні неділі чи свята. А також можна сповідатися в будь-який інший день тижня за домовленістю із священником.

Святе Причастя: Причащатись Святих Таїнств Христових за Літургією потрібно як найчастіше, попередньо ісповідувавши свої гріхи в Таїнстві Покаяння і належно приготувившись до Причастя через виконання Молитовного Правилa. За додатковими поясненнями, будь-ласка, звертайтеся до настоятеля в будь-який час

Подання Записок "За Здоров'я" і "За Упокой": Ви завжди можете подати записки з іменами ваших сродників і помолитись за їх здоров'я і благополуччя чи за упокій померших під час Літургії. Запишіть імена і передайте до Вітваря перед Літургією для попереднього поминання імен спочатку за Проскомидією а потім і за Літургією.

Церковні Треби: Ви завжди можете замовити Треби: Молебні, Панахиди, Освячення, Хрещення, Вінчання, Похорон тощо, попередньо домовившись із священником про час і місце. Якщо вам потрібна додаткова інформація відносно Церковних Треб і їх призначення, звертайтеся до настоятеля за поясненнями.

Якщо Ви бажаєте зробити **пожертвування** на **Церковне Вино** для **Св. Причастя** чи на **Оливкову Олію** для **Церковних Лампад**, в пам'ять ваших рідних, що в Бозі упокоїлися (імена яких тоді будуть поминатись під час церковних служб), звертайтеся до настоятеля храму за додатковими інформаціями. Благослови Вас Господь